

Matthias Stein

**Universitatis Rostochiensis Rector, Matthias Stein/ J.U.D. & Cod. P. P. O. Ut
Funus, Qvod Vir ... Dn. M. Christianus Hildebrandus, Log. Prof. ... Viduus
mæstissimus, Conjugi ... Gertrudi Laurembergiæ, hodie paravit ... Cives
Academicos O. O. ... rogat & hortatur : [P.P. Sub Sigillo Rectoratus, d. 10. Martii,
Anno MDCCV.]**

Rostochii: Wepplingius, [1705]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn766693279>

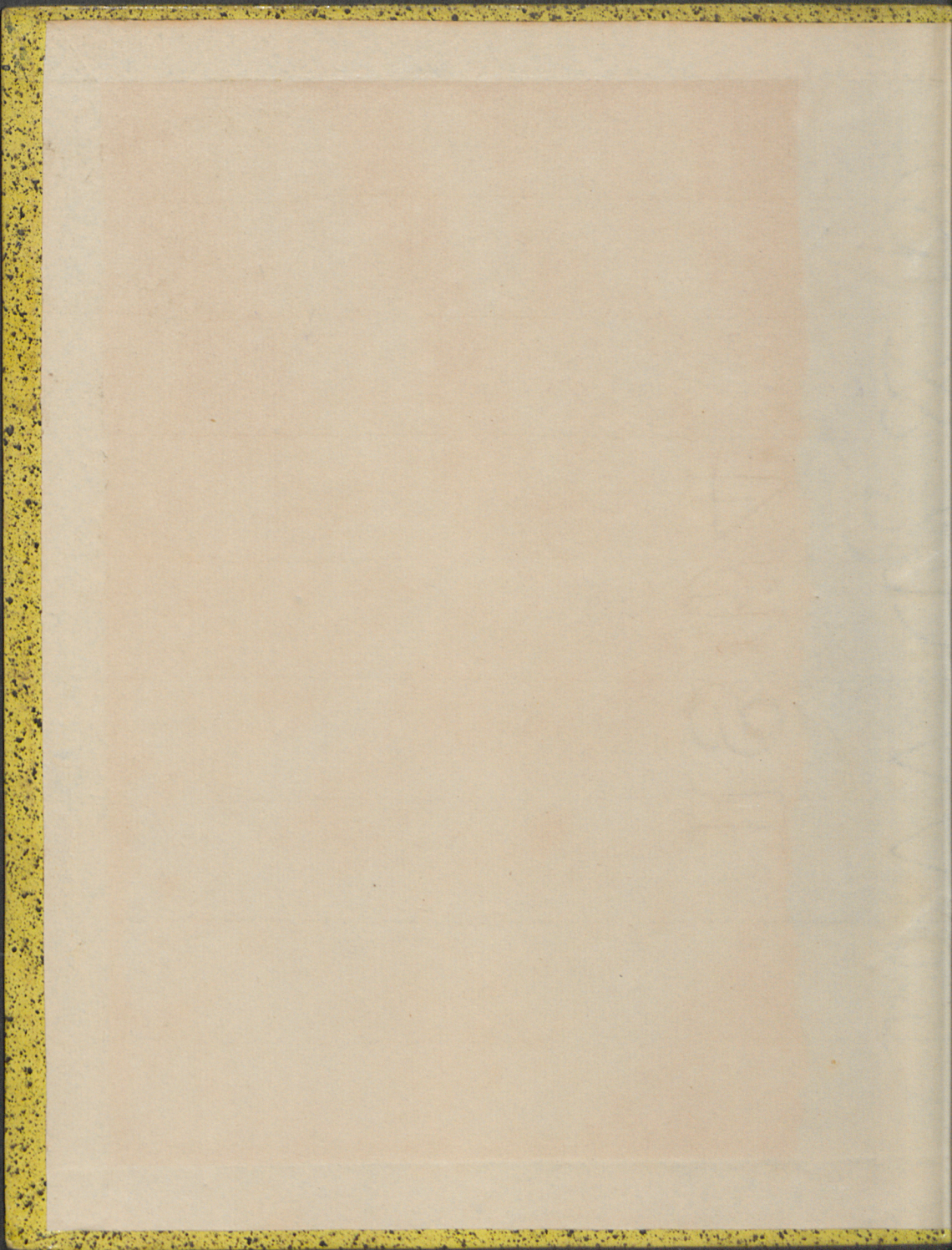
Druck Freier Zugang

Stein, M.
in
G. Lauremberg,
uxor. C. Hildebrandt.

Rostock, 1705.

43

77.
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
RECTOR,
MATTHIAS SEEM/

J. U. D. & Cod. P. P. O.

UR FUNUS,

QVOD

Vir Nobiliss. Ampliss. & Excellentiss.

DN. M. CHRISTIA-
NUS HILDEBRANDUS,

Log. Prof. Duc. Publ. Facultatis Philosoph,
ut & totius Academiae Senior,

VIDUUS moestissimus,

*Coniugi suae quondam mellitissima, vixit
desideratissima,*

GERTRUDI
LAUREMBERGIAE,

hodie paravit,

frequentes comitentur,

Academicos O. O. Honoratissimos

quam humanissime

rogat & hortatur,

Rostochii Litteris Jo. WEPPLINGI, SER. PRINC
& ACAD. TYPOGRAPHI.

43

Unera mortalium efferre ac lugentes inter incedere adeò inusitati nihil est, ut vel omni ferè die ea humanitatis officia aliis aut præstemus ipsi, aut ab aliis exhiberi cernamus. Nunc juvenum, nunc Senum de sepulturâ impendi curam videmus. Et in his si naturale sequi iudicium liceret, istorum potius iacturam, quam horum doleremus obitum. Hi enim, cum non nisi variis laboribus ac fatigationibus multis debilitatæ ipsi vires sint, tantum afferre utilitatis humano generi non posse præsumuntur, ac ab istis florenti adhuc integrâq; in ætate sperantur. Ast, ope Spiritus sancti, ex divino S. Scripturarum Codice informatus & illuminatus intellectus longè aliter hoc quidquid rei est considerat. Absit! ut Deo parum gratos eos pronunciem omnes, qui ante ex conspectu hominû decedunt, quam ad seram usq; senectutem auram vitalem traxerunt. In his ipsis quoq; profunditatem divitiarum sapientiæ & cognitionis Dei agnoscens cum Paulo dicendum duco: *Quam inscrutabilia sunt iudicia eius, & impervestigabiles viæ eius! Quis enim cognovit mentem Domini? aut quis fuit illi à consiliis?* Rom. XI. 33. 34. Juvenum infantumq; corpora humatum duci quando aspectu, eorum illicò recordor, quæ Auctor Libri Sapientiæ scripsit Cap. IV. 10. 11. *Ætas senectutis, vita immaculata. Placens Deo factus dilectus; & vivens inter peccatores translatus est. Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius.* Verum enim verò id extra dubium quoq; positum mihi est, provectam ætatem divinorum donorum non minimum haberi debere. Taceo jam, quod præcepta DEI homini, cujus cor ipsa custodit, longitudinem dierum, & annos vitæ, & pacem apponere dicantur, Proverb. III. 1. 2. Sed pueris etiam nostris notum esse debet, quarto præcepto audientibus hanc promissam à Deo benedictionem esse, ut ad extremam usq; senectutem crescant, Exod. XX. 12. Dubitandum id circo videtur, numne Senum magis, quam juvenum tenebris illachrymari nos oporteat? Exemplo enim & filialis obser-

observantiæ probæq; vitæ, & eam remunerantis divinæ bonitatis ac benedictionis nobis nostrisq; dum vivunt, esse possunt. Quod si vero contingat, ut senio confecti demum supremum suum diem obeant, qui eorummet non exiguâ cum laude peractas vitas in ipsorum memoriam ac posterorum gratiam delineemus, fas est. Et hoc ipsum ad hæc Vobis, *Cives Academici O. O. Honoratissimi!* iterum scribenda quod me impulit, fuit. Ignotum nemini Vestrum est, durante hoc Rectorali meo munere, duorum conjunctissimorum Collegarum meorum Ivavissimis Conjugibus hoc quicquid est scriptiois genere justa me celebrasse. Nunc vero ternarius, qui perfectus alias judicatur, utinam & hoc in casu perfectus sit atq; completus! completur numerus. Fatis enim functam nuper esse percepistis Matronam Nobilissimam atq; Piissimam, GERTRUDEM LAUREMBERGIAM, uxorem, quoad viveret, dilectissimam, nunc, eheu! desideratissimam Viri Nobiliss. Ampliss. atq; Excell. DN. M. CHRISTIANI HILDEBRANDI, Philosophiæ Rationalis Prof. Publ. Celeb. Facultatis suæ ut & totius Academiae Senioris gravissimi, Collegæ nostri honoratissimi. Fuit eorum in numero ipsa, quibus demonstratæ erga Parentes pietatis & mandatorum divinorum, quantum perversa illa humanæ mentis indoles permittit, observantiæ præmium, diuturnioris vitæ benedictionem, sentire datur. Quæ propter, ne memoria ejus oblivione inter nos deleatur, ut vitæ ipsius cursus heic perciperetur, optimè meruit. Ortum suum Majoribus debuit cum nominis celebritate, tum meritorum magnitudine longè fulgidissimis. *Patrem* quippe agnovit Virum Nobiliss. Experientiss. atq; Excell. DN. PETRUM LAUREMBERGIUM, Philos. & Medic. Doct. Artisq; Poëticæ in hac alma Studio rum matre Prof. Publ. quondam famigeratissimum, inclytum per universum Literatorum orbem Polyhistorum. *Matrem* osculata est Matronam Nobilissimam MARGARETHAM CARMONIAM, sexus sui permagnum decus. *Avus*

Pater ei contigerat Nobiliff. Experientiff. & Excell. DN. **GVILIELM. LAUREMBERGIUS**, itidem Phil. ac Medic. D. hujusq; ut & Super. Mathem. Ducalis Prof. Publ. non minus de hac Univerfitate noſtrâ optimè meritus Vir. Ejus conjunx, **NOSTRÆ**q; adeo piè defunctæ *Abia* ejusdem lineæ fuit Nobiliff. ac virtutum muliebrium coronâ exornatiſſima fœmina. **JOHANNA CHRISTINA LONGOLIA**, quæ ex Nobiliſſimâ apud Ultrajectinos in Batavia **LONGOLIORUM** familiâ ſanguinem ſuum derivaverat, à Vitrico autem ſuo, Nobiliſſ. & Conſultiff. Viro, **PETRO MEMMIO**, J. U. D. in ipſâ adhuc infantia ſuâ, quo crudeliſſimam illam à Duce Albano in Batavos excitatam perfecutionem effugeret, refugiumq; purioris ſuæ Religionis quæreret, ad noſtrum Rotum perducta. Maternæ lineæ *Abus Beata Noſtra* exitit Vir Nobiliſſ. Spectatiſſimusq; DN. **JACOBUS GARMON**, primarius quondam urbis noſtræ Civis atq; Negotiator, ex Nobili inſtytâq; apud Britannos **CARMONIORUM** familiâ oriundus. Duxerat iſi ſibi Conjugem Virtuofiſſimam fœminam, **MARGARETHAM Siebethen** / ex Generoſâ proſapia deſer **Siebethen** in Livonia ortam, quam hinc *Aviam* ſuam **BEATA NOSTRA** venerata eſt. Non erit, ut plures longo ordine ejus Majores numeremus, quorum tamen omnium honeſta adhuc hodie fama ſupereſt. Non enim Parentum ſplendore, quin potius propriis virtutibus coruſcare **NOSTRA** maluit, probè advertens, id maximè ſufficere ſibi, quod à Chriſtianiſ, honeſtis atq; piis Parentibus prognata fuerit. Ea autem felicitas ipſi contigerat A. ab orbe redempto **MDCXXXIX.** ipſâ Epiphaniæ die, quam Feſtum Trium Regum vulgus vocare aſſolet, intra horam ſextam & ſeptimam matutinam; quo temporis puncto lucem hancce hac ipſâ in civitate adſpicere cepit. Tum ſtatim Parentes ejus, quæ provida ipſorum cura erat, ut hæc recens nata per illud regenerationis lavacrum renaſceretur & Chriſtianiæ Eccleſiæ redderetur membrum, effecerunt, impoſito ipſi, in rei illius memoriam, **GERTRU-**

TRUDIS nomine. Neq; deinceps in sollicitâ ejusdem educatione quidquam eorum intermiscere, quæcunq; ad pietatem tenello infantis animo instillandam, aut virtutem ei ingenerandam facere posse visa sunt. Et præsertim quidem Genetrix BEATÆ NOSTRÆ, quam, ceu pietatis omniumq;, quæ se quiori sexui maximo ornamento esse solent, virtutum vivum exemplar uno ore collaudant omnes, eò anxie allaboravit, ut à se progenitam sibi quoque ex asse similem redderet. Neq; frustra hoc studium impendebatur, siquidem felicem omnino institutionis suæ effectum cernere ei licuit. Videbantur quasi per traducem virtutes Parentum in Filiam hanc derivatæ, quapropter adolescentula adhuc non ætate sibi æquales tantum, sed adultas etiam, si non omnes, certè multas invirtutum exercitio superavit. Maximè autem omnium non infucata ejus commendanda pietas est. Quoad enim usque vires corporis exitum ei permiscere, templa quam diligentissimè frequentavit, verbum cœleste prædicatum attentè auscultavit, devotas ad Deum preces suas direxit, peccata sua, ecquibus enim ab illis immunis? seriò confessa, & salutari Cœnæ Dominicæ epulo in fidei suæ confirmationem non infrequenter refocillata est. Et quanquam inde ab aliquo tempore ipsa senectus ejus, ut extra domum suam sæpius prodiret, perterre recusaverit, haud tamen in piis suis meditationibus remissior facta, quid? quod eò majori cum sedulitate Scripturarum sacrarum folia non tam evolvere, quam animo suo tenaciter imprimere deprehensa sit. Unde eam sibi promptitudinem conciliaverat, ut, instituto de rebus sacris discursu, illicò ex sacris literis dicta probantia sine omni difficultate ac hæsitacione allegare valeret, citatis & libris, ubi continentur, & capitibus. Ita verè, velut hominem Christianum decet, exsecuta erat Patrinum illud monitum, i. Epist. III. 15. *Sitis parati semper ad respondendum cuiuslibet petenti, ut loquamini de eâ, quam vobis est, spe.* Egregias hasce animi virtutes in ipsa per aliquod temporis spatium satis superque agnoverat

relictus nunc pertristis Viduus , Excellentissimus HILDEBRANDUS noster. Non poterat non easdem secum admirari, quæ admiratio dein amorem adeo virtuosissimæ Virginis in ipso peperit, ut eandem sibi conjugali vinculo aliquando jungendam exoptaret. Versabatur ille tum temporis in ædibus Viri Præ-Nobiliss: Consultiss: atq; Excell. DN. JACOBI SEBASTIANI LAUREMBERGII, Jcti & Pandect. Prof. Publ. Celeberrimi, nec non Consistorii Ducalis Mecklenburgici Assessoris, jam Anno MDGLXIX. ex hac mortalitate erepti, piè demortuæ NOSTRÆ Fratris, qui illum Studiis filii sui natu majoris SIMONIS PETRI moderandis præfecerat. Huic igitur cum consensu Matris ac modò laudati Fratris Anno MDCLXVII. d. 7. Julii desponsata fuit, præsentibus ab alterâ parte testibus Viris summè Reverendis B. DN. D. JOHANNE QVISTORPIO, summo tum apud nos Theologo, ut & B. DN. GEORGIO DAMMIO, S. S. Theol. D. & Ecclesiaste tum Mariano hujus loci. Verum q̄vo minus sponsalia hæc tum statim consummationem suam experirentur, iter quoddam sponso ingrediendum impedimento fuit. Cum enim memoratus D. DAMMIUS, exhinc Pastor Ecclesiæ Palæopolitanæ à Regionontanis vocatus abitum illuc moliretur, HILDEBRANDUM suum, utpote quo cum familiarem amicitiam agebat, viæ comitem sibi exoravit. Ubi per integrum fermè annum subsistere febris correptum oportuit. Reverso autem ipso sequente Anno MDCLXIX, circa Festum Johannis Baptistæ, infecutâ die 13. Mensis Octobris nuptiæ HILDEBRANDINO-LAUREMBERGIANÆ consummatæ ac celebratæ sunt. Placidum semper hoc conjugium fuit amorisqve plenum. Ita quidem, ut uterqve Conjugum alterum amoris sinceri magnitudine vincere anniteretur. Et quæquam initio quidem, per integrum quinquennium sterile ipsum videbatur, tandem tamen Anno MDCLXXII, enixa est NOSTRA Filium, JOACHIMUM CHRISTIANUM, J. U. D. hodie

hodiè Clarissimum; obitum dulcissimæ Parentis suæ cor-
ditus lugentem. Unicum hoc conjugalis amoris pignus
Genitoribus suis tantum fuit, ideoqve in eo educando, ad pi-
etatem, honestam vitam, & literarum studia ducendo, quan-
tum in ipsâ fuit, eò plus curæ infumfit NOSTRA in DEO piè
defuncta, haud leve ex eodem gaudium atqve solatium re-
cipiens. De cetero ipsam in conjugio suo, qvòd ultra vige-
simum septimum annum constans duravit, sine omni cruce
& afflictione divinitus immisâ vixisse, ne qvidem præsu-
mi potest. Nemo namqve Christianorum aliqvod ab eo
privilegium exemptionis datum. Crux Christianorum ve-
xillum est, sub qvo Christo Duci suo sacramentum dicendum
qvibuscunqve est, qvotqvot pro gloriâ illius in Ecclesiâ hac
militante militaturi sunt. Interea verissimum semper depre-
hendere licet illud Pauli testimonium: *Fidelis est Deus, qui
non sinet vos tentari supra id, quod potestis, imò faciet unâ cum ten-
tatione eventum, quo possitis sufferre.* 1. Corinth. X. 13. Idqve in
suis etiam afflictionibus experta NOSTRA fuit; qvare fidu-
ciam suam adeò nunqvam abjecit, ut potius, tolerantiam suam
in iis magis magisque confirmando, veram in Deum fidem
declaraverit. Nec alia lethali lecto affixæ mens fuit. Eve-
niebat mediâ ferè nocte inter 18. & 19. superioris Mensis dies,
ut in spiritali qvadâ luctâ pugnandû ipsi esset, qvæ lachry-
marum penè flumina oculis ejus expresserat: ast vicit tandem
verâ fide per DEI gratiam. Et in hoc itaqve acquiescens cubitum abiit.
Postero autem die circa horam 4. pomeridianam subito in Febrim in-
cidit, non vero postea reversam. Nihilò tamen minus malum hoc ali-
ud malum premebat. Non enim multo post pleuritidem passa obstru-
ctionum vehementiam perensit. Remittebant paulatim hi dolores,
ita, ut & qui juxta eam erant spem conciperent, fore, ut ex hoc mor-
bo ægra convalesceret, nec ipsa diutius in lecto hæere veller. Sed ali-
ter vitæ necisque arbitro placuit. Paucorum namq; dierum intervallo
emenso, morbus ille cum tænore redibat, adeò ut ægrum corpus, cere-
roqvin jamjam senectute langvescens, doloribus totum frangi videre-
tur. Mortiferum igitur eundem sibi animadvertens, primùm omnium
de spiritali medelâ animæ suæ qvarendâ sollicita fuit. Ad DEI igitur
misericordiam unicè confugiebat, eâdem trera delicta sua confitebatur.

Quem

Quem in finem quicquid devotarum precationum memoria succurre-
 bat Domino obtulit, in recitandis spiritu plenissimis hymnis poeniten-
 tialibus: Wo soll ich stehen hin? &c. Herr Jesu Christ du höchstes Gut &c.
 aliisque, Filio ipsi præire iusto. Deinceps, postquam à peccatis abso-
 lutionem per ipsum impetraverat, Sacrum corporis ac sanguinis Do-
 minici epulum, ceu certissimum piarum animarum viaticum: unà cum
 relictis nunc Marito Filioque moestissimis, e manibus Confessionarii
 sui, summè Rever. Ampliss. & Præclariss. Da. HENRICI BECKERI,
 Pastoris Jacobæi longè optimè meriti, accepit, Factum id die 26. Februarii
 circa horam X. antemeridianam. Postmodum nec corporis curam ne-
 glexit. Quando autem, cujus fideli operâ & consiliis hætenus usa ordi-
 narie erat, Nobil. Experient. ac Excell. DN. JOH. ERN. SCHAPERUS
 eo ipso tempore peregrè profectus erat, vices ejus obiit accersitus vir
 Nob. & Experientiss. DN. GEORG. GERTLINGIUS, Med. D. &
 Practicus felicissimus. Et, quod ordinaverat, Medicamentum id effe-
 cisse videbatur, ut, cum hætenus tres integros dies totidemq; noctes
 insomnes duxisset, eo assumto, suavi somno occuparetur. Hæc tamen
 inter nil nisi Deum meditabatur, beatam expectans analysin, munda-
 nis quibuscunqve ultimo vale dicto. Quamquam etiam mortis amari-
 tudinem tum gustare cepit, non tamen firmam divini auxilii spem
 amisit, quin potius sapiusculè ingeminarit illud angelicum: *non esse
 impossibile apud Deum omne verbum*, Luc. I. 37. Tandem verò cordis an-
 xietate auctâ, pulmones suum ulterius præstare officium recularunt,
 quapropter ipsa quasi somno sese commissura acqvievit. Cumque in ul-
 timo nunc vitæ periculo constitutam Filius cerneret, in hasque pro-
 rumpe, et preces: Tibi, Domine Jesu! vivam, Tibi, o Jesu! moriar,
 vivens moriensque Tua sum: O Jesu Christe Gottes Sohn! der du für
 mich hast genug gelhan/ ach schenk mich in die Wunden dein &c. ut &: Do-
 mine Jesu! per te propter acerbissimas, quas sustinisti passiones Tuas,
 animam hanc à Te redemptam commendatam Tibi habeas; audito no-
 mine Jesu, oculis apertis, labia oris movit, quasi idem & ipsa invoca-
 tura esset ore externo, quod cor faciebat. Eâ in devotione obdormire
 potius, quam mori videbatur d. 27. Februarii horâ tertiâ matutina, post-
 quam descriptum à Davide communem vitæ terminum jam supergressa
 erat, & in hac miseriarum valle vixerat 76. annos, mensem unum &
 dies 18. Talis exitus tali vitæ conveniebat. Ipsi optimè nunc est, ut de
 obitu hocce gratulari ei habeamus. Relictis Viduo ac Filio verò à Spiritu
 solatii solamina efficacia aprecamur. Id denique nobis restat, *Cives
 Honoratissimi!* ut ultimum honorem pie defunctæ exhibeamus. Quare
 cum exanime corpus christiano more terræ mandandum hodie sit,
 frequentes eatis exequias hæce velim. Vobis enim fieri quod
 vultis, id alii faciatis oportet. Valet!

P. P. Sub Sigillo Rectoratus, d. 10. Martii, Anno MDCCCV.

...nine. Neq; deinceps in sollicitâ ejusdem eductam eorum intermiscere, quæcunq; ad pietatem is animo instillandam, aut virtutem ei ingenere posse visa sunt. Et præsertim quidem GeneOSTRÆ, quæ, ceu pietatis omniumq;, quæ feaximo ornamento esse solent, virtutum vivum ore collaudant omnes, eò anxie allaboravit, ut am sibi quoque ex asse similem redderet. Neq; idium impendebatur, siquidem felicem omnis suæ effectum cernere ei licet. Videbantur licem virtutes Parentum, quæ hanc deridepter adolescentula adhibere, quæ æquales dultas etiam, si non in virio superavit. Non commendat exitum vit, v ad in. Et ut ext, haud quid? qu im folia non mere deprehe aliaverat, ut, in literis dicta probare omni difficultate ac legare valeret, citat & libris, ubi continentur, ita verè, velut hominem Christianum decet, Petrinum illud monitum, i. Epist. III. 15. *Sit ad respondendum cuiuslibet petenti, ut loquamini de is est, spe.* Egregias hasce animi virtutes in id temporis spatium satis superque agnoverat relictus

)(3

